

ΕΤΟΣ 68ον

25 Οκτωβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 43 (3517)

ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΕΙ ΠΟΛΛΑ

Κάθε άνθρωπος στη ζωή του έχει ένα όνομα. Τό όνομα μαρτυρεί τό ότι είναι πρόσωπο, ξεχωριστή δηλαδή ύπόσταση ως προς τούς άλλους, οι οποίοι καλούνται νά τόν αναγνωρίζουν καί νά έρχονται ή όχι σέ έπαφή μαζί του. Η άνωυμία, στήν ουσία, μαρτυρεί άνυπαρξία γιά τόν κόσμο καί τούς άλλους, ιδίως στά μεγάλα οικονομικά καί πολιτικά συστήματα, στά όποία ή μέριμνα είναι οι άριθμοί.

Γιά τήν Έκκλησία τό όνομα του άνθρώπου, πού δίνεται συνηθέστερα στό μυστήριο του Βαπτίσματος, είναι κάλεσμα αιωνιότητας. Ό Θεός γνωρίζει τόν άνθρωπο μέ τό όνομα πού του δόθηκε. Δέν είναι άνωυμος καί άπρόσωπος ό άνθρωπος γιά τόν Θεό, αλλά ή ύπαρξη γιά τήν όποία σταυρώθηκε καί άναστήθηκε ό Χριστός. Τό όνομα γίνεται τό σημείο της κλήσης του Θεού στόν νέο άνθρωπο νά τόν συναντήσει ως πρόσωπο προς Πρόσωπο καί νά μεταφέρει τήν κλήση στόν κάθε πλησίον.

Στή συνάντηση του Χριστου μέ τόν δαιμονισμένο της χώρας των Γαδαρηνών, ό Κύριος τόν ρωτά ποιό είναι τό όνομά του. Κι αυτός άπαντά: «Λεγεών», γιατί είχαν μπεί μέσα του πολλά δαιμόνια (Λουκ. 8,30). Άνθρωπος καί δαίμονες πού τόν έχουν καταλάβει, δίνουν μαζί τήν άπάντηση. Γίνονται ένα, μέ νέα ταυτότητα καί νέο όνομα, μέ άποτέλεσμα ό άνθρωπος νά ύφίσταται τρεις καταστάσεις.

Οί τρεις καταστάσεις άποξένωσης

Η πρώτη είναι ή άπουσία έλευθερίας. Ό άνθρωπος δέν είναι ό έαυτός του. Άλλαξε τό όνομά του όχι έπειδή ό ίδιος τό έπέλεξε, αλλά γιατί κατελήφθη από τά πονηρά πνεύματα. Δέν είναι αυτός πού άποφασίζει γιά τή ζωή του. Δέν μπορεί νά σκεφτεί, νά αισθανθεί, νά επιλέξει, νά αγαπήσει. Η δύναμη των δαιμόνων τόν έλέγχει πλήρως. Γι' αυτό καί πα-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 27-39)

Ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν, καὶ ἰμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράζας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γὰρ χρόνοις σννηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσσω τὰ δεσμά, ἡλαίνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοὶ ἐστιν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἰκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελλθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημινοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶδον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ' ὄλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

ραπονεῖται στὸν Χριστό, πού διέταξε τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα νὰ βγεῖ ἀπὸ μέσα του, ὅτι πλέον ἢ ζωὴ χωρὶς τῆς λεγεῶνας θὰ εἶναι βασανιστήριον. Ταυτίστηκε μὲ τοὺς δαίμονες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διανοηθεῖ τὴν ὑπαρξὴ του χωρὶς αὐτούς. Ἡ ἀπουσία ἐλευθερίας γίνεται ἀρρώστια καὶ μαρτύριον, ὅμως ὁ ἄνθρωπος εὐχαριστιέται!

Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ γυμνότης. Ἡ ἐνδυμασία εἶναι ἓνα σημεῖο ἀποδοχῆς τοῦ πολιτισμοῦ. Δείχνει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κοινωνεῖ μὲ τοὺς ἄλλους. Τὰ ρούχα ἀποτελοῦν ὑπέρβαση τῆς ζωώδους κατάστασης. Ἡ ἀποέκδυσή τους δὲν εἶναι σημεῖο ἐλευθερίας ἀπὸ τοὺς περιορισμούς καὶ διάθεσης ἐπιστροφῆς στὴ φύση, ὅπως κάποιον χωρὶς αἰδῶ

ισχυρίζονται. Ἡ διατήρησή τους εἶναι τό σημεῖο ἐκεῖνο τό ὁποῖο δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μέ σωφροσύνη καί ἀγάπη, θέλει νά κοινωνήσῃ καί σέ ψυχικό ἐπίπεδο μέ τούς ἄλλους, χωρίς νά βάζει τή φιληδονία τῆς σαρκικότητος ὡς προτεραιότητα. Μόνο στήν πληρότητα τῆς ἀγάπης ὁ ἄνθρωπος ἀφήνει τά ρούχα του, γιατί ἐμπιστεύεται τό ἀγαπημένο του πρόσωπο. Οἱ δαίμονες, μέ τήν ἀπέκδυση τῶν ρούχων, καθιστοῦν τόν ἄνθρωπο ἀποκρουστικό, τόν ὑποβιβάζουν σέ κτηνώδη κατάσταση καί τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τήν ἀγάπη.

Ἡ τρίτη εἶναι ἡ νέκρωση. Ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά μείνει σέ σπίτι, νά ἔχει δηλαδή σχέσεις μέ τούς συνανθρώπους του. Ἀποκόπηκε ἀπό τή μεγάλη κοινότητα τοῦ τόπου του ἀποβάλλοντας τά ρούχα του. Ἀποκόπτεται καί ἀπό τή μικρή κοινότητα τῶν οἰκείων του, κατοικώντας στά μνήματα. Οἱ δαίμονες θέλουν τόν ἄνθρωπο νά ὑπάρχει μόνο γιά τόν ἑαυτό του. Νά ζεῖ στό μνημα τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ του. Νά μὴν ἔχει οἰκείους. Τόν καθιστοῦν ἀνίκανο νά συνυπάρξῃ. Νά χαρεῖ, ἔστω καί στοιχειωδῶς. Ὅλα τοῦ εἶναι ξένα. Μόνο ἡ ἐπιβίωσή του ὑπάρχει ὡς κριτήριο. Καί γι' αὐτό ὡς ἀκοινωνήτος ἄνθρωπος καθίσταται ἄγριος. Πρέπει νά τόν δέσουν μέ ἀλυσίδες, γιά νά τόν κρατήσουν οἱ ἄλλοι κοντά του. Ὅμως, ἀκόμη καί τότε, σπάει τίς ἀλυσίδες του, δείχνοντας ὅτι ἡ σχέση του μέ τά δαιμονικά πνεύματα δέν ἀφήνει περιθώριο γιά καμία κοινωνία μέ τόν συνάνθρωπο.

Ὁ Χριστός ἐλευθερώνει

Ὁ Χριστός, διώχνοντας τά δαιμονικά πνεύματα ἀπό τήν ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ξαναδίνει τήν ἐλευθερία, κι αὐτό φαίνεται ἀμέσως ἀπό τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος φέρεται λογικά, κάθετα δίπλα στόν Ἰησοῦ καί τόν παρακαλεῖ νά τόν πάρῃ μαζί του φεύγοντας. Τοῦ δίνει τή δυνατότητα νά ἔχει σχέση μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, τή μεγάλη κοινότητα τοῦ τόπου του, καί αὐτό φαίνεται ἀπό τό ὅτι φορᾶ καί πάλι τά ρούχα του. Καί τόν βοηθᾶ νά πάψῃ νά εἶναι νεκρός καί γιά τούς οἰκείους του καί γιά ὅλους. Τοῦ ζητᾶ νά παραμείνει στό σπίτι του καί νά μιλήσῃ γιά ὅσα τοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Ὁ Χριστός δέν ξαναδίνει ὅμως τό ὄνομα στόν πρῶν δαιμονισμένο οὔτε τόν προσφωνεῖ μ' αὐτό. Τόν ἀφήνει νά τό ξαναδώσῃ ὁ ἴδιος καί οἱ συνάνθρωποί του. Γιατί ὁ Χριστός δέν ἐλευθερώνει, γιά νά στερήσῃ ἐκ νέου τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου μέ γνώμονα «τό καλό». Ὁ πρῶν δαιμονισμένος θά ἀποφασίσῃ ποῖο ὄνομα θά θέλῃ νά ἔχει.

Θρήνος ἢ ἀλλαγὴ;

Ζοῦμε σέ ἓνα κόσμον καί σέ ἓναν πολιτισμό πού θυμίζει ἰδιαίτερα τόν κόσμον τῶν Γαδαρηνῶν. Ἐκτρέφουμε χοίρους, δηλαδή ζοῦμε μέ τίς ἁμαρτίες μας, γιά νά κερδίζουμε σύμφωνα μέ τά δεδομένα τοῦ πολιτι-

25 Ὀκτωβρίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Μαρκανοῦ καί Μαρτυρίου τῶν νοταρίων († 355) μαρτύρων·

Ταβιθάς, ἣν θανοῦσαν ἀνέστησεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

ᾠχος: γ' – Ἑωθινόν: Θ' – Απόστολος: Γαλ. α' 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λκ. η' 27-39.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Νοεμβρίου, Ε' Λουκά.

Απόστολος: Α' Κορ. ιβ' 27 - ιγ' 8. – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιστ' 19-31.

σμοῦ καί τῶν ἀγορῶν. Παραθεωροῦμε τήν ἀπογύμνωσή μας ἀπό τήν ἀγάπη καί τή νέκρωσή μας ὅσον ἀφορᾶ στίς ἀνθρώπινες σχέσεις, προβάλλοντας ὡς αἰτία τῆς ἀπομόνωσής μας τήν ἀδυναμία τῶν ἄλλων νά μᾶς καταλάβουν. Καί ὅταν ἀκούμε καί βλέπουμε τό μυστήριον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ πού μᾶς ἱματίζει καί σωφρονεῖ, εὐκολότερα τοῦ ζητοῦμε νά φύγει ἀπό τή ζωή μας, παρά χαιρόμαστε γιά τήν παρουσία του. Γιατί προτιμοῦμε νά κρατοῦμε τό δικό μας ὄνομα καί ὄχι νά ζητοῦμε τήν κλήση στό δικό του. Αὐτό τῆς ἀγιότητος καί τῆς αἰωνιότητος. Στά ἀδιέξοδά μας ἄς προβληματιστοῦμε. Ἐκεῖνος σέβεται τήν ἐλευθερία μας. Ἐμεῖς ὁμως θά θρηνοῦμε γιά τούς χαμένους χοίρους μας, ἢ θά κάνουμε τό βῆμα νά ἀλλάξουμε ζωή;

π. Θ. Μ.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Οἱ συμμετέχοντες ἔχουν τή δυνατότητα νά βοηθήσουν ὅλους τούς συναθρώπους μας πού στεροῦνται τήν ἀκοή, ἔχοντας ὁμως ἄλλες διεξόδους ἐπικοινωνίας καί οἱ ὅποιοι συγχρόνως διψοῦν νά μάθουν γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Γιά πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται: α. Στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (8 π.μ.-2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς) β. Στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: katixisi@apostoliki-diakonia.gr γ. Στήν ἰστοσελίδα τοῦ Ὄργανισμοῦ, www.apostoliki-diakonia.gr, στήν ἐνότητα Ποιοι εἴμαστε - Τομέας Κατηχήσεως καί Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας, στήν ὁποία περιγράφονται ἀναλυτικά ὅλες οἱ ἐκπαιδευτικές-κατηχητικές δραστηριότητες τοῦ Γραφείου Κατηχήσεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr